

Posolstvo Svätého Otca Františka

k Svetovému dňu misií 2015

Drahí bratia a sestry,

Svetový deň misií 2015 sa bude sláviť počas Roku zasväteného života, čo ponúka podnet na modlitbu a zamyslenie. Každý pokrstený je povolaný svedčiť o Ježišovi Kristovi tým, že hlása vieru, ktorú dostal do daru, no z dôvodu úzkeho vzťahu medzi *zasväteným životom* a *misiami* to zvlášť platí pre zasvätené osoby. Rozhodujúcu úlohu pri zrode zasväteného života v Cirkvi zohrala túžba nasledovať Ježiša, ktorá odpovedá na jeho povolanie, aby sme vzali na seba svoj kríž a nasledovali ho, napodobňujúc tak jeho oddanosť Otcovi, jeho gestá služby a lásky, a tým strácanie života pre jeho znovunachádzanie. A pretože celý Kristov život má misionársky charakter, všetci muži a ženy, ktorí ho nasledujú zblízka, sa plne stotožňujú s rovnakým charakterom života.

Misionársky rozmer, ktorý patrí k samotnej povahe Cirkvi, je *vnútorným rozmerom aj každej formy zasväteného života* a ak sa zanedbáva, zanechá to isté prázdno, ktoré deformuje charizmu. Misie nie sú prozelytizmom alebo len čistou stratégiou; misie sú súčasťou „gramatiky viery“, niečím podstatným pre toho, kto počúva hlas Ducha, ktorý volá „pod“ a „chod“. Kto nasleduje Krista, musí sa nutne stať misionárom, lebo vie, že Ježiš „s ním kráča, s ním hovorí, s ním dýcha, s ním pracuje. Cíti, že živý Ježiš je s ním uprostred misijného poslania“ (apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 266).

Misie sú *vášnivou láskou k Ježišovi Kristovi* a zároveň vášnivou láskou k ľuďom. Keď stojíme v modlitbe pred ukrižovaným Ježišom, spoznávame veľkosť jeho lásky, ktorá nám dáva dôstojnosť a podopiera nás; zároveň cítime, že táto láska, ktorá vychádza z jeho prebodnutého boku, sa rozlieva na celý Boží ľud a na celé ľudstvo; práve tak cítime aj to, že nás chce použiť, aby prenikol čoraz bližšie k svojmu milovanému ľudu (porov. *tamže*, 268) a k všetkým, ktorí ho hľadajú s úprimným srdcom. V Ježišovom príkaze „chodte“ sú prítomné všetky scenáre a vždy nové výzvy pre evanjelizačné poslanie Cirkvi. V ňom sú všetci povolani hlásať evanjelium svedectvom života, no zvlášť zasvätené osoby, od ktorých sa

žiada, aby počúvali hlas Ducha, ktorý ich vyzýva, aby išli až na misijné periferie, medzi národy, ku ktorým sa ešte evanjelium nedostalo.

Päťdesiate výročie koncilového dekrétu *Ad gentes* nás pozýva k opätovnému čítaniu a uvažovaniu o tomto dokumente, ktorý podnietil v *inštitútoch zasväteného života silný misionársky rozmach*. V kontemplatívnych komunitách sa v novom svetle ukázala postava sv. Terézie od Dieťaťa Ježiša, patrónky misií, ktorá ich inšpiruje úzkym spojením kontemplatívneho života s misiami. Pre mnohé rehoľné kongregácie činného života sa misionársky zápal, ktorý vytryskol z Druhého vatikánskeho koncilu, prejavil v mimoriadnej otvorenosti pre misie *ad gentes*. Často ju sprevádzalo prijímanie bratov a sestier pochádzajúcich z krajín a kultúr, s ktorými sa stretli pri evanjelizácii, takže dnes je možné hovoriť o širokom interkultúrnom charaktere zasväteného života. Práve preto je naliehavo potrebné znovu navrátiť do stredu misijného ideálu Ježiša Krista s jeho požiadavkou úplného oddania sa hlásaniu evanjelia. V tomto neexistujú kompromisy: *kto s Božou milosťou prijme misijné poslanie, je povolaný prežívať toto poslanie*. Pre týchto ľudí sa ohlasovanie Krista na rôznych periferiách sveta stáva spôsobom ako prežívať nasledovanie Krista a tiež odmenou za mnohé námahy a odriekanie. Každá tendencia odchýliť sa od tohto povolania – aj keď je sprevádzaná vznešenými motívmi spojenými s mnohými pastoračnými, cirkevnými a humanitárnymi potrebami – nie je v súlade s osobným povolaním od Pána slúžiť evanjeliu. Preto majú vychovávatelia v *misijných inštitútoch* jednak jasne a čestne poukazovať na túto perspektívu života a konania, jednak dôveryhodne rozlišovať skutočné misionárske povolania. Obraciam sa predovšetkým na mladých, ktorí sú ešte schopní odvážneho svedectva a veľkodušných činov, hoci tým niekedy idú aj proti prúdu: *nedajte si vziať sen o pravej misii* – o nasledovaní Ježiša, ku ktorému patrí úplné sebadarovanie. V skrytosti svojho svedomia sa pýtajte, z akého dôvodu ste si zvolili misijný rehoľný život, a zvažujte, či ste ochotní prijať ho pre to, čím je: darom lásky v službe ohlasovaniu evanjelia; pamätajte, že skôr ako by evanjelium bolo potrebou tých, ktorí ho nepoznajú, je nevyhnutnosťou pre tých, ktorí milujú Majstra.

Dnes čelia misie výzve rešpektovať potrebu všetkých národov *znovu vychádzať z vlastných koreňov a zachovať si hodnoty vlastnej kultúry*. Treba preto spoznať a rešpektovať aj iné tradície a filozofické systémy a priznať každému národu a kultúre právo nato, aby sa

pomocou vlastnej tradície približovali k pochopeniu Božieho tajomstva a prijatiu Ježišovho evanjelia, ktoré je pre kultúry svetlom a premieňajúcou silou.

V rámci tejto komplexnej dynamiky si kladieme otázku: „Kto sú *privilegovaní adresáti* evanjeliového hlásania?“. Odpoveď je jasná a nachádzame ju v samotnom evanjeliu: chudobní, malí a chorí, tí, ktorí sú často podceňovaní a obchádzaní, tí, ktorí sa nemajú čím odplatiť (porov. *Lk* 14, 13 – 14). Evanjelizácia, ktorá je prednostne určená im, je znamením kráľovstva, ktoré Ježiš prináša, veď „medzi našou vierou a chudobnými existuje neoddeliteľné puto. Nenechajme ich nikdy osamotených“ (apoštolská exhortácia *Evangeliu gaudium*, 48). To musí byť jasné predovšetkým ľuďom, ktorí sa rozhodli pre misijný zasvätený život: sľubom chudoby si volia nasledovať Krista v tom, čo uprednostňoval on; nie však ideologicky, ale tak ako on, stotožnením sa s chudobnými; životom v ich ťažkých existenčných podmienkach, vzdajúc sa vykonávania akejkoľvek moci, aby sa stali ich bratmi a sestrami a prinášali im svedectvo o evanjeliovej radosti a znamenie Božej lásky.

Aby mohli zasvätené osoby prežívať kresťanské svedectvo a byť znamením Otcovej lásky medzi malými a chudobnými, sú povolané podporovať *prítomnosť laikov* v misijnej službe. Už Druhý vatikánsky koncil hovorí: „Laici spolupracujú na diele Cirkvi pri šírení evanjelia a zároveň majú ako svedkovia a živé nástroje účasť na jej spasiteľnom poslaní“ (*Ad gentes*, 41). Je nevyhnutné, aby sa zasvätení misionári čoraz odvážnejšie otvárali tým, ktorí sú pripravení s nimi – hoci aj na obmedzenú dobu – spolupracovať a získavať skúsenosti v tejto oblasti. Sú to bratia a sestry, ktorí si želajú *podieľať sa na misijnom povolaní obsiahnutom v krste*. Misijné domy a štruktúry sú prirodzenými miestami pre ich prijatie i pre ich ľudskú, duchovnú a apoštolskú podporu.

Misijné inštitúcie a diela Cirkvi sú plne v službe tým, ktorí nepoznajú Ježišovo evanjelium. Pre účinné uskutočnenie tohto cieľa potrebujú charizmy a misijný zápal zasvätených osôb, ktoré zasa potrebujú pre svoju službu štruktúru. Tá je prejavom starostlivosti biskupa Ríma o to, aby bola zaistená *koinonia*, ako aj spolupráca a synergia, ktoré sú integrálnou súčasťou misijného svedectva. Ježiš totiž stanovil, že jednota učeníkov je podmienkou, aby svet uveril (porov. *Jn* 17, 21). Takáto konvergencia nie je to isté ako právno-organizačné podriadenie sa inštitucionálnym orgánom, alebo ako umŕtvovanie fantázie Ducha, z ktorej sa rodí

rôznorodosť, no znamená posilnenie účinnosti evanjeliového posolstva a podporenie jednoty úmyslov, ktorá je ovocím Ducha.

Misijné dielo Petrovho nástupcu má *univerzálny apoštolský záber*. Preto sú potrebné mnohé *charizmy zasväteného života*, aby sa dosiahol široký horizont evanjelizácie a aby bolo možné na hraniciach i dosiahnutých územiach zaistiť primeranú prítomnosť Cirkvi.

Drahí bratia a sestry, vášňou misionára je evanjelium. Svätý Pavol povedal: „*Beda mi, keby som evanjelium nehlásal*“ (1 Kor 9, 16). Evanjelium je zdrojom radosti, oslobodenia a spásy pre každého človeka. Cirkev si je vedomá tohto daru, a preto neúnavne hlása všetkým, „*čo bolo od počiatku, čo sme počuli, čo sme na vlastné oči videli*“ (1 Jn 1, 1). Poslanie služobníkov Slova – biskupov, kňazov, rehoľníkov a laikov – je uviesť všetkých bez výnimky do osobného vzťahu s Kristom. Na rozsiahlom poli misijného pôsobenia Cirkvi je každý pokrstený povolaný, aby podľa svojho životného stavu čo najlepšie uskutočňoval svoju osobnú angažovanosť. Zasvätení muži a ženy môžu ponúknuť veľkodušnú odpoveď na toto univerzálne povolanie prostredníctvom intenzívneho života modlitby a spojenia s Pánom a jeho spásnou obetou.

Márii, Matke Cirkvi, ktorá je vzorom misionárskeho života, zverujem všetkých, ktorí v akomkoľvek životnom stave spolupracujú na hlásaní evanjelia, či už *ad gentes* alebo v rámci vlastnej krajiny, a každému zo srdca udeľujem svoje apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 24. mája 2015, na sviatok Zoslania Ducha Svätého.

FRANTIŠEK